

השלמה מההשמטות (סימן יז)

זְמַנָּא חָדָא נִפְק רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחָמָא (יחיא) עֲלָמָא
 דְּחַשִּׁיד וְאַפִּיל וְאַסְתָּתָם נְהוּרִיה. אָמַר לִיה
 לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא וְנַחְוֵי מָה בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
 לְמַעְבָּד בְּעֲלָמָא. אָזְלוּ וְאַשְׁבְּחוּ חַד מְלָאכְנָא דְדָמֵי
 לְטוּרָא רַבְרָבָא וְאַפִּיק תְּלַתִּין שְׁלַהוּבִין דְּנוּרָא
 מְפוּמִּיָּה. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן מָה אַתְּ בְּעֵי לְמַעְבָּד.
 אָמַר לִיה בְּעֵינָא לְמַחְרַבִּיה לְעֲלָמָא בְּגִין דְּלֹא שְׁכִיחַ
 תְּלַתִּין זַפְאִין בְּדָרָא דְהָכִי גִזַּר קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עַל
 אַבְרָהָם דְּכַתִּיב (בראשית י"ח) הִיוּ יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא תְּלַתִּין.

אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמַטּוּ מִינְךָ, זִיל קַמִּיָּה
 קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא וְאַיְמָא לִיה, פֶּר יוֹחָאֵי
 שְׁכִיחַ בְּאַרְעָא. אָזְל תְּהוּא מְלָאכְנָא קַמִּיָּה דְּקִדְשָׁא
 בְּרִידָא הוּא וְאָמַר לִיה, מְאָרִיָּה דְּעֲלָמָא גְּלִי קַמְךָ מָה

לשון הקודש

אמר לו, רצוני להחריב את העולם,
 משום שלא נמצא שלשים צדיקים בדור,
 שפקד גזר הקדוש ברוך הוא על אברהם,
 שכתוב (בראשית יח) היו יְהִיָּה, בְּגִימְטְרִיא
 שלשים.

אמר לו רבי שמעון, בבקשה ממך, לך
 לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לו, פר
 יוחאי מצוי בארץ. הלא אותו מלאך
 לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לו: רבון
 העולם, גלוי וידוע לפניך מה שאמר לי

דור ודור לעולם, כמו שהזמין את
 אברהם.

השלמה מההשמטות (סימן יז)

פעם אחת יצא רבי שמעון וראה וראהו
 שהעולם חשוך ואפל ונסתם אורו. אמר
 לו רבי אלעזר, בא ראה מה רוצה
 הקדוש ברוך הוא לעשות בעולם. הלא
 ומצאו מלאך אחד שדומה להר גבוה
 ומציא שלשים שלהבות מפיו. אמר לו
 רבי שמעון, מה אתה רוצה לעשות?

דְּאָמַר לִי בַר יוֹחָאִי. אָמַר לִיהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זִיל
אַחַרְבִּיהּ לְעֵלְמָא וְלֹא תִשְׁנָה בְּבַר יוֹחָאִי.

כִּד אָתָּא תַזְיִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַלְאַכָּא אָמַר לִיהּ אִי
לֹא תִיזִיל, גּוֹזְרָנָא עֲלֶךְ דְּלֹא תִיעוּל לְשִׁמְיִיא
וְתַהּוּי בְּאַתְרַּךְ עֲזָא וְעֲזָאֵל וְכִד תִיעוּל קַמִּיהּ קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, אִימָא לִיהּ אִי לִית תְּלָתִין זַכָּאִין בְּעֵלְמָא
לִיהוּוֹן עֲשָׂרִין דְּהָכִי כְּתִיב לֹא אַעֲשֶׂה בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרִים
וְאִי לִית עֲשָׂרִים לִיהוּוֹן עֲשָׂרָה דְּהָכִי כְּתִיב לֹא אֲשַׁחִית
בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרָה וְאִי לִית עֲשָׂרָה לִיהוּוֹן תְּרִין דְּאִינוּן
אַנָּא וּבְרִי, דְּהָכִי כְּתִיב (דְּבָרִים י"ט) עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים
יָקוּם דְּבַר, וְאִין דְּבַר אֵלָּא עוֹלָם דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ל"ג)
בְּדַבַּר יְיָ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. וְאִי לִית תְּרִין, הֵא אִית חַד
וְאַנָּא הוּא דְּכְתִיב (מִשְׁלֵי י') וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם.

לשון הקודש

(בראשית יח) לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרִים.
וְאִם אִין עֲשָׂרִים – שִׁיְהִיו עֲשָׂרָה, שְׁבָד
כְּתוּב: לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרָה, וְאִם
אִין עֲשָׂרָה – שִׁיְהִיו שְׁנַיִם, שְׁהִם אֲנִי וּבְנִי,
שְׁבָד כְּתוּב: (דְּבָרִים ט) עַל פִּי שְׁנַיִם שְׁנֵי
עֵדִים יָקוּם דְּבַר, וְאִין דְּבַר אֵלָּא עוֹלָם,
שְׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לב) בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ,
וְאִם אִין שְׁנַיִם – הָרִי יֵשֶׁת אַחֲד, וְאִנִּי הוּא,
שְׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי י') וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם.

בַּר יוֹחָאִי? אָמַר לוֹ תְּקַדּוּשׁ בְּרִיךְ הוּא:
לֶךְ תַּחְרִיב אֶת הָעוֹלָם וְאַל תִּשְׁנִיחַ בְּבַר
יוֹחָאִי.

בְּשִׁפְטָא, רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת הַמַּלְאַךְ.
אָמַר לוֹ: אִם לֹא תִלֵּךְ, גּוֹזְרָנִי עֲלֶיךָ שְׁלֵא
תִכְנַס לְשָׁמַיִם, וְתַהּוּי בְּמָקוּם שֶׁל עֲזָא
וְעֲזָאֵל, וּבְכַשְׁתִּכְנַס לְפָנַי תְּקַדּוּשׁ בְּרִיךְ
הוּא, אָמַר לוֹ, אִם אִין שְׁלֵשִׁים צַדִּיקִים
בְּעוֹלָם – שִׁיְהִיו עֲשָׂרִים, שְׁבָד כְּתוּב:

בַּהּ שַׁעֲתָא קָל מִן שְׁמַיָּא נִפְק וְאָמַר, זַפְּאָה חוּלְקָךְ
 רַבִּי שְׁמַעוֹן. דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזַּר לְעִילָא וְאֵת
 מְבַטְל לְתַתָּא בְּוֵדַאי עֲלֵךְ אֲתַמַּר (תהלים קמ"ה) רַצוֹן יִרְאוּ
 יַעֲשֶׂה: (עד כאן מההשמטות)

פְּתַח וְאָמַר, (שמואל ב כג) מִן הַשְּׁלֵשִׁים הָכִי נִכְבָּד וְאֵל
 הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא וְגו'. מִן הַשְּׁלֵשִׁים הָכִי נִכְבָּד,
 אֲלִין אַנּוֹן תְּלַתִּין צְדִיקִים דְּאִזְמִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְעֵלְמָא וְלֹא יִבְטַל לִזְוֵן מִנֵּיהּ. וּבְנֵיהּ בֶּן יְהוּדָע פְּתִיב
 בֵּיהּ מִן הַשְּׁלֵשִׁים הָכִי נִכְבָּד אִיהוּ חַד מִנֵּיהּוּ.

וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא. דְּלֹא שְׁקִיל לְתַלְתָּא אַחַרְנִין
 דְּעֵלְמָא קָאִים עֲלֵיהּוּ. וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא.
 לְמַהּוּי בְּמִנְיָנָא כְּחַד מִנֵּיהּוּ. בְּאַנּוֹן תְּלַתִּין זַפְּאִין זְכָה
 לְמִיעַל בְּחוּשְׁבָּנָא, אֲבָל וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא, דְּלֹא
 זְכָה לְאַתְחַבְּרָא בְּהוּ וּלְמַהּוּי עִמְהוֹן בְּחוּלְקָא חֲדָא.

לשון הקודש

לְעוֹלָם וְלֹא יִבְטַל אוֹתָם מִמֶּנּוּ. וּבְנֵיהּוּ בֶּן
 יְהוּדָע פְּתוּב בּוּ מִן הַשְּׁלֵשִׁים [הכִּין]
 נִכְבָּד, הוּא אֶחָד מֵהֶם.

וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא – שְׁלֹא שְׁקוּל
 לְשַׁלְשֵׁת הָאַחֲרִים שֶׁהַעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם.

וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא – לְהִיּוֹת בְּמִנְיָן
 פְּאֶחָד מֵהֶם. עִם אוֹתָם שְׁלֵשִׁים צְדִיקִים
 זְכָה לְהַפְגִּם בְּחֻשְׁבוֹן, אֲבָל וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה
 לֹא בָּא, שְׁלֹא זְכָה לְהִתְחַבֵּר עִמָּם וּלְהִיּוֹת

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יֵצֵא קוֹל מְשֻׁמִּים וְאָמַר:
 אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא גִזַּר לְמַעְלָה – וְאֵתָהּ מְבַטַּל לְמַטָּה.
 בְּוֵדַאי עֲלִיךְ נְאֻמַּר (שם קמ"ה) רַצוֹן יִרְאוּ
 יַעֲשֶׂה: ע"כ מההשמטות.

פְּתַח וְאָמַר, (שמואל ב-כג) מִן הַשְּׁלֵשִׁים
 [הכִּין] נִכְבָּד וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא וְגו'. מִן
 הַשְּׁלֵשִׁים [הכִּין] נִכְבָּד – אֵלּוּ הֵם שְׁלֵשִׁים
 צְדִיקִים שְׁמֻמִּין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

יְהִי"ה, כְּמָה דְתַנִּינָן תְּלָתִין הָוֵה. וּבְגִין כֶּךָ קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּרַבִּיה בְּאֲנוּן תְּלָתִין צְדִיקִים.

תָּא חַזִּי, אָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם
וְעַקְתָּ סְדוּם וְעַמּוּזָה כִּי רַבָּה, דְּהָא סְלִיקַת
קְדָמִי מַה דְּאֲנוּן עֲבָדִין לְכָל עֲלָמָא, דְּכָל עֲלָמָא
מְנַעֵי רַגְלֵיהוּ דְלָא לְמִיעַל בְּסְדוּם וְעַמּוּזָה דְכַתִּיב,
(איוב כח) פָּרִץ נַחַל מַעַם גָּר הַנְּשַׁכְּחִים מִנִּי רָגַל דִּלּוֹ
מֵאַנּוּשׁ נָעוּ. פָּרִץ נַחַל מַעַם גָּר, פְּרָצָה הָוֵה פְּרִיץ
נַחַל לְאֲנוּן בְּנֵי עֲלָמָא דְעָאלוּ לְתַמָּן. דְּכֵלְתּוּ דְחַמָּאן
לְמָאן דְּהוּוּ יְהִיבֵי לְמִיכַל וּלְמִשְׁתֵּי לְבַר נֶשׁ אַחְרָא,
שְׂדֵיִין לִיה (בְּנוֹקְבֵי דְנִקְרִי) בְּעוֹמְקָא דְנִהָרָא, וְאִיהוּ דְנָטִיל
לִיה חֲבִי נְמִי.

וְעַל דָּא כְּלָהוּ בְּנֵי עֲלָמָא הָווּ נְשַׁכְּחִים מִנִּי רָגַל.
דְּמְנַעֵי רַגְלֵיהוּ דְלָא לְמִיעַל תַּמָּן. וּמָאן דְּעָאל,

לשון הקודש

כח) פָּרִץ נַחַל מַעַם גָּר הַנְּשַׁכְּחִים מִנִּי רָגַל
דִּלּוֹ מֵאַנּוּשׁ נָעוּ. פָּרִץ נַחַל מַעַם גָּר –
פְּרָצָה הָוֵה פּוֹרֵץ הַנַּחַל לְאוֹתָם בְּנֵי
הָעוֹלָם שְׁנַכְנְסוּ לְשָׂם. שְׂכַל מִי שְׂרָאָה אֶת
מִי שְׁהִיָּה נוֹתֵן לְאֹכַל וּלְשִׁתוֹת לְאָדָם
אַחַר, זוֹרְקִים אוֹתוֹ לְעַמְק הַנְּהָר וּבְנוֹקְבֵי
הַנְּקֻרוֹת, וּמִי שְׁלוֹקַת אוֹתוֹ גַּם כֵּן.
וְעַל זֶה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם הָיוּ נְשַׁכְּחִים מִנִּי

עַמְהֵם בְּחֻלְק אַחְדֵּי. יְהִי"ה, כְּמוֹ שְׁשַׁנִּינוּ
שְׁלִשִׁים הוּא, וְלָכֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּרַךְ אוֹתוֹ עִם אוֹתָם שְׁלִשִׁים צְדִיקִים.
בַּא רְאָה, אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְאַבְרָהָם, וְעַקְתָּ סְדוּם וְעַמּוּזָה כִּי רַבָּה,
שְׁהִרִי עֲלֵתָה לְפָנַי מַה שְׁהֵם עוֹשִׂים לְכָל
הָעוֹלָם, שְׂכַל הָעוֹלָם מוֹנְעִים רַגְלֵיהֶם
שְׁלָא לְהַכְנִס לְסְדוּם וְעַמּוּזָה, שְׂכַתּוּב (איוב

דלו מאנוש נעו, דהוו דלי גופא בכפנא לא הוו יהי
 ליה למיכל ולמשתוי ואשתני דיוקניה משאר בני
 עלמא, דכתיב דלו מאנוש, נעו. פתיב הכא נעו.
 וכתוב התם (משלי ה) נעו מעגלותיה. הכי נמי הוו סטאן
 מעגלין וארחין דלא למיעל תמן. ואפילו עופי שמיא
 הוו מנעי (דף קו ע"א) למיעל תמן דכתיב, (איוב כח) נתיב לא
 ידעו עיט וגו'. ובגני כך פלי עלמא הוו צווחין על
 סדום ועל עמורה ועל פלהו קרתי. דכלהו כגוונא
 חדא הוו.

זעקת סדום ועמורה כי רבה. אמר ליה אברהם.
 אמאי. אמר ליה וחטאתם כי כבדה מאד.
 בגני כך ארדה נא ואראה, הפצעקתה. הפצעקתם
 מיבעי ליה, דהא כתיב זעקת סדום ועמורה ותרי
 קרתי הוו, אמאי הפצעקתה. אלא הא אוקמוה.

לשון הקודש

מלהכנס לשם, שכתוב (איוב כח) נתיב לא
 ידעו עיט וגו'. ולכן כל העולם היו צווחים
 על סדום ועל עמורה ועל כל הקריות,
 שכלם כמו גון אחד היו.

זעקת סדום ועמורה כי רבה. אמר לו
 אברהם, למה? אמר לו, וחטאתם כי
 כבדה מאד. משום כך ארדה נא ואראה
 הפצעקתה. היה צריך לכתוב הפצעקתם,
 שהרי כתוב זעקת סדום ועמורה, ושתי

רגל, שמונעים רגליהם שלא להכנס
 לשם. ומי שנגנס - דלו מאנוש נעו,
 שהיו מדלדלים את הגוף ברעב ולא היו
 נותנים לו לאכל ולשתות, ומשתנה
 דיוקנו משאר בני העולם, שכתוב דלו
 מאנוש, נעו. כתוב כאן נעו, וכתוב שם
 (משלי ה) נעו מעגלותיה. כך גם היו סוטים
 מעגלים ודרכים כדי לא להכנס לשם,
 ואפלו עופות השמים היו מנועים

תָּא חָזִי, בְּסִטְרָא דְתוּתֵי קָלָא דְבְרֵדָא סְלִקוּן קוּטְרֵי
בְּלָחוּ בְּכַתְפָּא מְתַבְנְשֵי בְּחַד טִיף וְעָא לִין בְּגוּ
נוֹקְבֵי דְתַהוּמָא רַבָּא, אֲתַעְבִּידוּ חָמֵשׁ בְּחַד. חַד אִיהוּ
כַּד (שְׁלִילוֹ קָלִין) אִיבָא צְלִילִין קָלִין דְּכָלְחוּ אֲתַעְבִּידוּ חַד.
קָלָא דְסָלִיק מִתְפָּא עָאל בִּינֵייהוּ וְאֲתַמְשְׁכָא בְּחַד.
וְהָהוּא קָלָא סְלִקָא וְנִחַתָּא תְּבַעָא דִינָא לְאֲתַמְשְׁכָא
לְתַתָּא. כַּד הָאִי קָלָא סְלִקָא לְמַתְבַּע דִינָא כַּדִּין
אֲתַגְלִי לְאֲשַׁנְתָּא קֹדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּדִינָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכְּצַעְקָתָהּ. מָאן הַכְּצַעְקָתָהּ, דָּא
גִּזְרַת דִּינָא דְתַבְעָא דִינָא כָּל יוֹמָא. דְהָכִי
תַּנִּינָן כַּמָּה שְׁנֵין קִיּוּמָא גִּזְרַת דִּינָא וְתַבְעָא מְקַמֵי
קֹדְשָא בְּרִיךְ הוּא עַל דְזַבִּינוּ אַחֵוי דְיוֹסֵף לְיוֹסֵף. בְּגִין
דְּגִזְרַת דִּינָא צְוֹחַת עַל דִּינָא, וְעַל דָּא הַכְּצַעְקָתָהּ,
הַבָּאָה אֵלַי.

לשון הקודש

בשקול זה עולה לתבוע דין, אז מתגלה הקדוש ברוך הוא להשגיח בדין.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכְּצַעְקָתָהּ, מִי
 הכצעקתה? זו גזרת הדין שתובעת דין כל יום. שפך שנינו, כמה שנים עומדת גזרת דין ותובעת מלפני הקדוש ברוך הוא על שאחי יוסף מכרו את יוסף, משום שגזרת הדין צווחת על הדין, ועל זה הכצעקתה הבאה אלי.

ערים היו, אז למה הכצעקתה? אלא הרי פרשוה.

כַּא רְאָה, בַּצַּד שְׁמַתְחַת אֲבָן הַבְּרֵד
 עולים עשנים בכתף, מתבנסים במטה אחת ונכנסים לתוך נקבי תהום רבה ונעשים חמשה באחד. אחד הוא באשר והקולות צלולים יש קולות צלולים שכלם נעשים אחד. הקול שעולה מלמטה נכנס ביניהם ונמשכים באחד. ואותו הקול עולה ויורד ותובע דין להמשך למטה.

כִּי הִנֵּה אֵלֵי. דָּא הוּא רִזָּא כְּמַה דְּאֵתְּ אָמַר,
 (אסתר ב) **בְּעֶרְבַּי הִיא בָּאָה וּבִבְקָרָהּ הִיא שָׁבָה. וְדָא**
הוּא הִנֵּה אֵלֵי תְּדִיר. כְּגִוּוֹנָא דָּא קִין כָּל בְּשָׂרָא בָּא
לְפָנֵי וְהָא אֶתְמַר. עָשׂוּ כְּלָה הָא אֶתְמַר:

וַיִּנָּשׂ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם רָשָׁע.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מָאן חֲמָא אַבָּא דְּרַחֲמֵנוּתָא
כְּאַבְרָהָם. תָּא חַזִּי, בְּנִתְּ פְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנִתְּ קִין
כָּל בְּשָׂרָא בָּא לְפָנֵי וְגו' עֲשֵׂה לְךָ תִּבְתַּת עֲצֵי גִפְרִית.
וְאַשְׁתִּיק וְלֹא אָמַר לִיה מִיָּדִי. וְלֹא בְּעָא רַחֲמֵי. אֲבָל
אַבְרָהָם בְּשַׁעְתָּא דְּאָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, זַעֲקַת
סְדוּם וְעַמּוּרָה כִּי רַבָּה וְגו'. אֲרִדָּה נָא וְאַרְאֶה וְגו'.
מִיָּד פְּתִיב וַיִּנָּשׂ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק
עִם רָשָׁע.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אוֹף אַבְרָהָם לֹא עֲבַד שְׁלִימוֹ

לשון הקודש

בָּא לְפָנֵי וְגו', עֲשֵׂה לְךָ תִּבְתַּת עֲצֵי גִפְרִית.
 וְשָׁתַק וְלֹא אָמַר לוֹ דְּבַר וְלֹא בִקְשׁ
 רַחֲמִים. אֲבָל אַבְרָהָם, בְּשַׁעְתָּא שְׂאֵמַר לוֹ
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זַעֲקַת סְדוּם וְעַמּוּרָה כִּי
 רַבָּה, אֲרִדָּה נָא וְאַרְאֶה - מִיָּד פְּתוּב
 וַיִּנָּשׂ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק
 עִם רָשָׁע.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵף אַבְרָהָם לֹא עֲשֵׂה
 בְּשַׁלְמוֹת פְּרָאוּי. נִתְּ לֹא עֲשֵׂה דְבַר, לֹא

מַח זֶה הִנֵּה אֵלֵי? זְהוּ סוּד כְּמוֹ שְׁנֵי אָמַר
 (אסתר ב) בְּעֶרְבַּי הִיא בָּאָה וּבִבְקָרָהּ הִיא
 שָׁבָה. וְזְהוּ הִנֵּה אֵלֵי, תְּמִיד. כְּמוֹ זֶה קִין
 כָּל בְּשָׂרָא בָּא לְפָנֵי, וְהָרִי נִתְּבָאָר. עָשׂוּ
 כְּלָה, הָרִי נִתְּבָאָר.

וַיִּנָּשׂ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק
 עִם רָשָׁע. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי רָאָה אֲב
 דְּרַחֲמִים כְּמוֹ אַבְרָהָם. בָּא רָאָה, בְּנִתְּ
 פְתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנִתְּ קִין כָּל בְּשָׂרָא